

VAN DE
AUTEUR VAN **DE ERFENIS**

JENNIFER LYNN BARNES

VERTAALD DOOR ELISE KUIP



BAD BLOOD

leder van hen
kan een doelwit zijn.

DEEL 4 VAN
THE NATURALS

BB

JIJ

Zonder orde is er chaos.

Zonder orde is er pijn.

Het wiel draait. Levens gaan verloren. Zeven Meesters. Zeven manieren om iemand te doden.

Dit keer is het vuur. Negen zal branden.

Zo is het besloten, en zo zal het gaan. Het wiel draait al. Alles heeft een volgorde. En de spil van alles – van álles – ben jij.

De seriemoordenaar die tegenover me zat en zijn zoon hadden dezelfde ogen. Die hadden dezelfde vorm. Dezelfde kleur. Maar de schittering in de ogen van de oudere man, zijn verwachtingsvolle blik... *Die is alleen van jou.*

Uit ervaring – en dankzij de lessen van mijn FBI-mentoren – wist ik dat ik dieper in iemands geest kon komen door mét iemand te praten dan door óver iemand te praten. Ik gaf toe aan mijn neiging om de man tegenover me te profileren en bekeek hem nog eens goed. *Als het kon, zou je me pijn doen.* Dat wist ik. Dat had ik zelfs al geweten voordat ik naar deze zwaarbeveiligde gevangenis was gekomen en Daniel Redding zwakjes naar me had zien glimlachen zodra we oogcontact maakten. *Als je mij pijn doet, doe je je zoon namelijk ook pijn.* Ik zonk steeds verder weg in Reddings psychopatenperspectief. *En jij bent de enige die hem pijn mag doen.*

Het maakte niet uit dat Daniel Reddings handen geboeid waren en aan de tafel waren vastgeketend. Het maakte niet uit dat er een gewapende FBI-agent bij de deur stond. De man aan de andere kant van de tafel was een van de wreedste seriemoordenaars ter wereld, en als ik hem langs mijn verdediging liet komen, zou hij zijn merkteken in mijn ziel branden, zoals hij de letter R in de huid van zijn slachtoffers had gebrand.

Boei ze. Brandmerk ze. Martel ze. Hang ze op.

Zo had Redding zijn slachtoffers vermoord. Maar dat was niet waarom ik hier vandaag was.

‘Je hebt ooit tegen me gezegd dat ik de man die mijn moeder heeft vermoord nooit ga vinden,’ zei ik kalmer dan ik me voelde. Ik kende deze psychopaat goed genoeg om te weten dat hij me van mijn stuk zou proberen te brengen.

Je gaat in mijn hoofd proberen te komen om daar vragen op te roepen en twijfel te zaaien, zodat ik een deel van jou met me meeneem wanneer ik hier straks vertrek.

Dat had Redding maanden geleden ook al eens gedaan door me te overdonderen met die opmerking over mijn moeder. Die opmerking was de reden voor mijn huidige bezoek.

‘Heb ik dat gezegd?’ Traag verscheen er een glimlachje op Reddings gezicht. ‘Dat klinkt inderdaad als iets wat ik kan hebben laten vallen, maar...’ Hij haalde teatraal zijn schouders op.

Ik legde mijn handen gevouwen op tafel en wachtte. *Jij wilde dat ik zou terugkomen. Jij hebt het lokaas uitgegooid. En nu hap ik toe.*

Uiteindelijk verbrak Redding de stilte. ‘Je hebt vast meer tegen me te zeggen.’ Redding had het geduld van een georganiseerde moordenaar – maar alleen op zijn eigen voorwaarden, niet op die van mij. ‘Jij en ik,’ ging hij op een brommend toontje verder, ‘hebben immers ontzettend veel met elkaar gemeen.’

Ik wist dat hij het over mijn relatie met zijn zoon had. Ik wist dat ik die moest erkennen om te krijgen wat ik wilde. ‘Dean, bedoel je.’

Bij het horen van Deans naam werd Reddings scheve glimlachje breder. Mijn vriendje – en mede-Natural – wist niet dat ik hier was. Als hij dat had geweten, had hij hoe dan ook met me mee gewild, en dat kon ik hem niet aandoen. Daniel Redding kon manipuleren als de beste, maar niets wat hij tegen me zei zou mij evenveel pijn doen als een willekeurig woord

uit zijn mond Dean zou doen.

‘Denkt mijn zoon dat hij verliefd op je is?’ Redding leunde naar voren en imiteerde mijn houding door zijn geboeide handen te vouwen. ‘Trippel je ’s avonds naar zijn kamer? Begraaft hij zijn handen in je haar?’ Reddings blik werd zachter. ‘Als Dean je in zijn armen neemt,’ mompelde hij op een zangerig toontje, ‘vraag je je dan weleens af hoeveel zelfbeheersing het hem kost om je nek niet te breken?’

‘Het moet moeilijk zijn om zo weinig over je eigen zoon te weten,’ zei ik zachtjes.

Als Redding me pijn wilde doen, dan was deze poging om me aan Dean te laten twifelen niet genoeg. Als hij wilde dat zijn woorden me nog dagen, nog weken zouden achtervolgen, moest hij me raken op mijn kwetsbaarste plek. Op mijn zwakste plek.

‘Het moet moeilijk zijn,’ praatte Redding me na, ‘om zo ongelofelijk weinig te weten over wat er met je moeder is gebeurd.’

Meteen zag ik mijn moeders bebloede kleedkamer voor me, maar ik hield mijn gezicht in de plooi. Ik had Redding zover gekregen om me te raken waar het pijn deed, en daarmee had ik het gesprek precies de kant op gestuurd die ik wilde.

‘Daarom ben je hier toch?’ vroeg Redding op zachte, fluwelige toon. ‘Om erachter te komen wat ik over de moord op je moeder weet?’

‘Ik ben hier,’ zei ik terwijl ik hem strak aankeek, ‘omdat ik weet dat je de waarheid vertelde toen je zwoor dat ik de man die mijn moeder heeft vermoord nooit zou vinden.’

Ieder van de vijf tieners die deelnam aan het Naturals-programma van de FBI had een specialiteit. De mijne was profileren. Die van Lia Zhang was leugendetectie. Maanden geleden had ze verklaard dat Reddings honende woorden over mijn moeder waar waren. Nu voelde ik Lia aan de andere kant van de doorkijkspiegel staan, klaar om elke zin die ik uit Deans vader wist te krijgen onder te verdelen in waarheden en leugens.

Tijd om mijn kaarten op tafel te leggen. ‘Wat ik wil weten,’ zei ik op nadrukkelijke toon tegen de moordenaar, ‘is wát voor waarheid je precies vertelde. Toen je me ervan verzekerde dat ik de man die mijn moeder heeft vermoord nooit ging vinden, bedoelde je toen dat ze is vermoord door een vróúw?’ Ik was even stil. ‘Of had je reden om aan te nemen dat mijn moeder nog leefde?’

Tien weken. Zo lang waren we al op zoek naar een aanwijzing – hoe klein ook – over een groep seriemoordenaars die mijn moeders dood een kleine zes jaar geleden in scène had gezet. De groep die haar sindsdien gevangenhiel.

‘Je bent hier niet voor de gezelligheid, hè?’ Redding leunde achterover in zijn stoel en hield zijn hoofd schuin terwijl zijn ogen – Déáns ogen – de mijne emotioneel bestudeerden. ‘Je hebt geen breekpunt bereikt, mijn woorden knagen niet al maanden aan je. Je weet iets.’

Ik wist dat mijn moeder nog leefde. Ik wist dat die monsters haar hadden. En ik wist dat ik er alles voor over had, dat ik zelfs een deal met de duivel zou sluiten om ze achter de tralies te krijgen.

Om haar terug te krijgen.

‘Wat zou je zeggen,’ vroeg ik Redding, ‘als ik je vertelde dat er een geheim genootschap van seriemoordenaars bestaat dat om de drie jaar negen moorden pleegt?’ Mijn stem had een intens toontje gekregen. Ik klonk niet als mezelf. ‘Wat zou je zeggen als ik je vertelde dat deze groep was doorspekt met rituelen en al meer dan honderd jaar mensen vermoordt, en dat ik die groep ten val ga brengen?’

Redding leunde naar voren. ‘Dan zou ik waarschijnlijk zeggen dat ik maar wat graag had willen zien hoe deze groep je straft voor het feit dat je op hen jaagt. Dat ik maar wat graag had willen zien hoe ze je stukje bij beetje kapotmaken.’

Ga door, ziek monster. Vertel me wat ze me zouden aandoen. Vertel me alles wat je weet.

Redding stopte abrupt met praten, en toen grinnikte hij. ‘Wat een slimme meid ben je toch. Me op deze manier aan het praten krijgen. Ik snap wel wat mijn zoon in je ziet.’

Er trilde een spiertje in mijn kaak. Het was me bijna gelukt. Ik was zó dichtbij geweest...

‘Ken jij je Shakespeare, meisje?’ Een van de vele charmante trekjes van de seriemoordenaar tegenover me was zijn voorliefde voor de Bard.

‘Wees jezelf trouw?’ opperde ik op grimmige toon terwijl ik mijn hersenen afspeurde naar een manier om hem weer naar me toe te halen, om hem zover te krijgen me te vertellen wat hij wist.

Redding glimlachte; zijn lippen kwamen van elkaar en zijn tanden werden zichtbaar. ‘Ik zat eerder te denken aan *De Storm*. “De hel is leeg en hier zijn al haar duivels.”’

Al haar duivels. De moordenaar tegenover me. De gestoorde groep die mijn moeder had ontvoerd.

Zeven meesters, fluisterde een stem in mijn gedachten. *De Pythia*. En *Negen*.

‘Als ik bedenk wat ik over dit genootschap weet,’ zei Redding, ‘en als ze je moeder al jaren gevangenhouden?’ Hij schoot naar voren en bracht zijn gezicht zo dicht bij het mijne als zijn handboeien toelieten. ‘Dan is ze ondertussen zelf misschien ook wel een duivel.’

Toen Redding me probeerde aan te vliegen, trok de FBI-agent bij de deur zijn wapen. Ik keek strak naar het gezicht van de moordenaar, dat zich maar een paar centimeter bij het mijne vandaan bevond.

Je wilt dat ik terugdeins. Geweld ging over macht en controle – over wie dat wel en niet had.

‘Niks aan de hand,’ zei ik tegen mijn FBI-begeleider. Sinds ik bij de Naturals zat, had agent Vance wel vaker met agent Briggs samengewerkt. Vance was gevraagd om op wacht te staan omdat zowel Briggs als zijn partner, agent Sterling, had besloten om aan de andere kant van de doorkijkspiegel te blijven. Die twee hadden een verleden met Daniel Redding, en op dit moment wilden we dat de psychopaat zich volledig op mij zou focussen.

‘Hij kan me geen pijn doen.’ Die opmerking was zowel voor de agent als voor mijn doelwit bedoeld. ‘Hij is gewoon aan het bluffen.’

Kleinerende woorden, bedoeld om Redding zich op dit verbale schaakspel te laten concentreren. Het was me in elk geval gelukt om hem te laten toegeven dat hij van het bestaan van de groep af wist.

Ik moest mijn hoofd erbij houden.

‘Die kribbige toon is nergens voor nodig.’ Redding leunde weer achterover, stak zijn geboeide handen in een verontschuldiging, theateraal gebaar in de lucht en draaide zich naar Vance, die zijn wapen weer wegstopte. ‘Ik ben gewoon eerlijk.’ Reddings mondhoeken kwamen omhoog, en de man richtte zich weer tot mij. ‘Er zijn dingen die iemand kunnen breken. En zodra iemand – iemand zoals je moeder – is gebroken, kan diegene worden omgevormd tot iets nieuws.’ Redding hield zijn hoofd schuin en deed zijn ogen half dicht, alsof hij midden in een bijzonder levendige dagdroom zat. ‘Tot iets geweldigs.’

‘Wie zijn het?’ Ik weigerde te happen. ‘Waar heb je over hen gehoord?’

Er viel een lange stilte.

‘Stel dat ik iets wist.’ Reddings gezicht verstrakte, en op een toon die niet zacht, maar ook niet hard was, zei hij: ‘Waar zou je die informatie dan voor willen ruilen?’

Redding was superslim, berekenend, sadistisch. En hij had maar twee obsessies. *Wat je je slachtoffers hebt aangedaan. En Dean.*

Op de tafel balden mijn handen zich tot vuisten. Ik wist wat ik moest doen, en ik wist ook heel zeker dat ik dat ging doen. Hoe misselijk het me ook maakte. Hoe vreselijk ik het ook vond om over het onderwerp te beginnen.

‘Dean zoekt vaker contact.’ Ik keek naar mijn handen. Die trilden. Ik dwong mezelf mijn linkerhand open te draaien en mijn rechterhand ernaartoe te brengen. ‘Zijn vingers vervlechten zich met de mijne, en zijn duim...’ Ik slikte en raakte met mijn duim mijn handpalm aan. ‘Zijn duim tekent rondjes in mijn handpalm. Soms laat hij zijn vingers langs de mijne glijden. Soms...’ Mijn stem sloeg over. ‘Soms laat ik mijn vingers over zijn littekens gaan.’

‘Die littekens heb ik hem gegeven.’ De blik op Reddings gezicht zei me dat hij van mijn woorden genoot, dat hij die nog heel lang zou koesteren.

Gal kwam in mijn keel omhoog. *Ga door, Cassie. Je moet doorgaan.*

‘Dean droomt over je.’ De woorden leken als vlijmscherp schuurpapier langs mijn luchtpijp te schrapen, maar ik dwong mezelf om te blijven praten. ‘Als hij wakker wordt uit een nachtmerrie en hij zijn ogen opent, kan hij soms niets zien, omdat jij zijn hele blikveld in beslag neemt.’

Dit aan Deans vader vertellen was meer dan een deal met de duivel sluiten. Ik was mijn ziel aan het verkopen. En het scheelde gevaarlijk weinig of ik zou Deans ziel ook verkopen.

‘Je gaat mijn zoon niet vertellen wat je moest doen om me aan het praten te krijgen.’ Redding tikte een voor een met zijn vingers op de tafel. ‘Maar elke keer dat hij je hand vastpakt, elke keer dat je naar zijn littekens kijkt, zul je terugdenken aan dit gesprek. Zal ik er zijn. Of de jongen dat nou weet of niet, jij weet het wel.’

‘Vertel me wat je weet,’ wist ik eruit te persen.

‘Goed dan.’ Rond Reddings mondhoeken verscheen een tevreden trekje. ‘De groep die je probeert te vinden, is geïnteresseerd in een specifiek soort moordenaars. Mensen die dolgraag ergens bij willen horen. Meelopers.’

Dit was het monster dat zijn schuld inlost.

‘Zelf werk ik liever alleen,’ ging Redding verder. ‘Maar ik kan goed luisteren. Door de jaren heen heb ik geruchten gehoord. Gefluister. Fabels. Over meesters en leerlingen, rituelen en regels.’ Hij hield zijn hoofd opnieuw een beetje schuin en bestudeerde mijn reactie, alsof hij mijn hersenen kon zien werken en genoot van wat hij zag. ‘Ik weet dat elke Meester zijn eigen vervanger kiest. Ik weet niet hoeveel er zijn. Ik weet niet wie het zijn of waar ze zich schuilhouden.’

Ik leunde naar voren. ‘Maar je weet wel dat ze mijn moeder hebben ontvoerd. Je weet wel dat ze niet dood is.’

‘Ik ben het soort man dat patronen ziet.’ Redding praatte maar wat graag over het soort man dat hij was. Hij liet maar wat graag zien dat hij beter was dan ik, beter was dan de FBI en Briggs en Sterling, van wie hij

vast vermoedde dat ze achter de doorkijkspiegel stonden. ‘Al snel nadat ik werd opgesloten, trok een van de gevangenen mijn aandacht. Hij was veroordeeld voor de moord op zijn ex, maar hield vol dat ze nog leefde. Er was namelijk nooit een lichaam gevonden. Er was alleen een heleboel bloed geweest – zoveel, voerde de verdediging aan, dat het slachtoffer de aanval onmogelijk kon hebben overleefd.’

Dat klonk zo bekend dat ik er de rillingen van kreeg. *Mijn moeders kleedkamer. Mijn hand die het lichtknopje zoekt. Mijn vingertoppen die belanden in iets plakkerigs, in iets warm en nats en...*

‘Je vermoedt dat deze groep daar iets mee te maken had?’ Mijn hart bonsde zo oorverdovend luid dat ik mezelf nauwelijks kon horen praten.

Een van Reddings mondhoeken kwam omhoog. ‘Elk rijk heeft een koningin nodig.’

Dat was niet de enige reden. Dat kon niet.

‘Jaren later,’ ging Deans vader verder, ‘besloot ik zelf ook een leerling aan te nemen.’

Hij had er zelfs drie aangenomen, maar ik wist over welke van die drie hij het had. ‘Webber.’ Die man had me ontvoerd, me losgelaten in een bos en op me gejaagd. Alsof ik een dier was. Alsof ik een prooi was.

‘Webber bracht me informatie. Over Dean. Over Briggs. Over jou – en over special agent Lacey Locke.’

Locke, mijn eerste FBI-mentor, was geboren als Lacey Hobbes, mijn moeders jongere zus. Ze was overleden als een seriemoordenaar die de moord op mijn moeder imiteerde.

Geen moord, dacht ik. Toen Locke die vrouwen had vermoord die op mijn moeder leken, had mijn moeder dus toch geleefd.

‘Je hebt de details van mijn moeders zaak achterhaald.’ Ik concentreerde me zo goed en zo kwaad als het ging op het nu, op Redding. ‘Je zag een verband.’

‘Gefluister. Geruchten. Fabels.’ Redding herhaalde wat hij eerder had

gezegd. ‘Over meesters en leerlingen, rituelen en regels, en te midden van dat alles, een vrouw.’ Zijn ogen begonnen te glimmen. ‘Een heel specifiek soort vrouw.’

Mijn lippen en tong waren droog – zo droog dat ik de vraag nauwelijks mijn strot uit kreeg. ‘Wat voor soort vrouw?’

‘Het soort dat kan worden omgevormd tot iets geweldigs.’ Redding deed zijn ogen dicht, en zijn stem kreeg een tevreden toontje. ‘Tot iets nieuws.’